A°. 1838. N°. 32.

WOENSDAG, 25sten APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 21 April 1838.

(17612) Alzoo H. G. ROUX, E. P. PENARD en J. F. DE ROOIJ, in qualiteit als administrerende de Plantaadje *Kortverengd*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om de Slaven *Suzette* en *Clarisse*, van gemelde Plantaadje af- en op de privé-namen van de Erven N. M. KLEIN, over te doen schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 24 April 1838.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van den 19den dezer, no. 477/433, is de Heer ABRAHAM VAN MEERTEN, *Griffier bij het Geregtshof* alhier, geassumeerd tot Lid VAN DEN RAAD VAN ADMINISTRATIE VAN HET PENSIOEN-FONDS DER AMBTENAREN, in plaats van den met buitenlandsch verlof afwezigen Heer Mr. H. B. HAYUNGA.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertentien.

Particuliere West-Indische Bank.

PARAMARIBO, den 23 April 1838.

Nademaal bij de Hoofddirectie der Particuliere West-Indische Bank, om redenen haar daartoe moverende, is besloten, om al de thans in omloop zijnde Bankbilletten van *f* 1 (*Eenen Gulden*), in te wisselen; zoo wordt daarvan, bij deze, kennis gegeven, aan elk en een iegelijk dien zulks zoude mogen aangaan; — met vrijlating, aan allen, die in het bezit daarvan mogten zijn, dezelven, *zoo spoedig doenlijk* bij de Bank, voornoemd, tegen billetten van ander kaliber, in te ruilen, ten welken einde een peremptoir termijn wordt toegestaan, *van HEDEN af tot en met den eersten Julij e. k.* na verloop van welken termijn, de bedoelde billetten van *Eenen Gulden* niet meer zullen worden aangenomen.

Op last van de Hoofddirectie der Particuliere West-Indische Bank,
De Secretaris,
N. G. VLIER.

(17601) Op aanstaande Donderdag, des namiddags ten 4 uren, zal de CURATOR en WEESMEESTER bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op de plaats van hetzelve Departement, doen verkoopen:

D' *NALATENSCHAP* van wijlen den Heer L. SLOTENMAKER; bestaande in LIJFKLEEDEREN, eenige MEUBELEN en DRANKEN.

De *GOEDEREN*, gevonden in den Boedel MOZES van LOUISZOON.

En de LIJFKLEEDEREN van wijlen den Heer H. POTGIETER.

Mede een *WOONHUIS*, een plok *NEGERHUIZEN* en een *AFDAK*, dienende tot eene Keuken; staande op het Erf La. D. No. 52: aankomende den Boedel J. H. JACOBS.

Voorts de Negerin JANSIE, toebehoorende aan laatstgemelden Boedel, en den Neger BARON, voor rekening van den Boedel C. L. JACOT DES COMBES.

Paramaribo, den 19 April 1838.
M. N. ABLAUD,
2de Commies.

(17645) Al degenen, welke vermeenen deugdelijke vorderingen te hebben ten laste van den Boedel van wijlen den Majoor A. DE VEER, worden mits deze opgeroepen om voor of uiterlijk op den 15den der aanstaande maand, hunne rekeningen in *blanco* in te zenden bij den eersten ondergeteekende, ten einde na accoord bevinding, betaling te erlangen, en diegenen, welke schuldig zijn, betaling te komen presteren.

Paramaribo, den 23 April 1838.
C. L. DE VEER.
G. S. DE VEER.

HARMONICA.

Negende Concert,

op DONDERDAG AVOND den 26sten April 1838. (17619)

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester S. F. FLU.

WOENSDAG, 18 APRIL 1838.

De OPSTALLEN, staande op het vereffpachte Erf, gelegen aan de Keizerstraat; La. C. No. 129, aankomende den Boedel wijlen MARGARETHA MESQUITA geboren ECKHART, *f* 3000. — Opgehouden. In ons vorige Nommer abusivelijk *f* 2000. (gemelde Opstallen zijn echter na bovenstaande som uit de Hand verkocht, aan L. A. DE MESQUITA.)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, de Engelsche Sloep *Sylph*, Kapt. G. Caple, van Demerary.

Den 19den, de Nederlandsche Sloep *Ludolph en Constant*, Kapt. E. G. Strong, van Coronie, hebbende 4 dagen reis: Passagiers: E. H. Routier, H. S. Bohn en E. Ferrier, benevens een bediende.

Idem, de Noord-Amerikaansche Brik *Charles*, Kapt. J. Rowe, van Boston; hebbende 26 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 19den, de Nd. Am. Brik *Balance*, Kapt. N. C. Codrington, naar New-York; lading: 130 vaten Malassie.

Mengelingen.

DE REGTVAARDIGE NOOIT VERLATEN.

Treed vrolijk voort op 's Heeren wegen,
En neem uw' pligt getrouw in acht;
't Wordt eindlijk alles u ten zegen
Wanneer gij biddend daar op wacht;
Wie steeds geloovig op Hem ziet,
Begeeft, verlaat Hij eeuwig niet.

RUTGERS.

Het was zaturdagavond, en de weduw in de hut van het dennenwoud zat bij hare helder brandende takkebossen, met hare vijf schamele kinderen aan hare zijde. Zij luisterde naar het gesnap der kinderlijke onnoozelheid, en zocht alzoo de sombere droefheid harer ziel te verdrijven. Een jaar lang hadden hare eigene zwakke handen in de behoeften van het hulpeloos gezin voorzien; want daar was geen mensch, die haar hulp of troost verschafte. Zij kende geenen vriend in de wijde wereld rondom haar. Donker zijn dikwerf de wegen der Goddelijke Voorzienigheid. Haar arbeid was door eene ligte ziekte, en hare geringe middelen geraakten uitgeput. Het was nu midden in den winter, en de sneeuw lag diep in de omringende wouden, terwijl een storm scheen op te komen, en de aanwakkerende wind door de nederhangende dennen suisde en hare zwakke woning schudde.

Haar laatste maal, bestaande uit twee panharingen, rookte op de kolen voor haar. Zij had geen ander voedsel meer. Geen wonder, dat haar verlaten, radelooze toestand al de zorgen eener moeder in haren boezem deed rijzen, wanneer zij op hare kinderen zag. Geen wonder, dat moedeloosheid haar soms nederdrukte, ofschoon zij wist, dat het woord van Hem, die beloofd heeft voor weduwen en weezen te zorgen, niet zal falen. Voor eenige jaren had haar oudste zoon de ouderlijke woning in het woud verlaten, om zijn geluk op de wijde zee te beproeven. Brief noch tijding ontving zij van hem, sedert zijn vertrek. Door den dood van haren man was, in lateren tijd, haar hoofdgezel en steun op den moeijelijken weg des levens haar ontnomen. Tot nu toe had zij steeds zich weten op te beuren; zij was in staat geweest, om voor hare kinderkens te zorgen, en had nooit de gelegenheid laten voorbijgaan, om in de behoeften der ongelukkigen te voorzien.

De luiaard, de ongevoelige moge armoede kunnen verdragen, terwijl er nog middel overblijft, om het noodige onderhoud te erlangen. Een eenig persoon, die slechts in eigen nood heeft te voorzien, komt ligt, al lijdt hij soms gebrek, den winter door; hij wordt niet gewond in zijn teederst gevoel — het leed zijner kinderen drukt hem niet op het hart. De behoeftige in volkrijke steden kan hopen; want de Christelijke liefde heeft hare hand nog niet gesloten: de ellende treft en treft haar oog. Maar de vlijtige moeder van hulpelooze

kinderen, die buiten haar geene toevlugt hebben, verre van menschelijke hulp verwijderd, heeft niets van dat alles tot hare vertroosting. En zoodanig was de toestand der weduw van de hut in het dennenwoud. Maar toen zij voor het vuur nederbukte, en het laatste sobere overschot der spijze opnam, om het aan hare kinderen rond te deelen, scheen het haar helderder voor den geest te worden, als door eene plotselijke en onverklaarbare gewaarwording; en zij gevoelde haren moed vermeerderen, bij de onwillekeurige herinnering van FEITH's schoone dichtregelen:

Wat ziet gij van de toekomst toch,
Wat van den dag van morgen?
Uw vrees en hoop zijn zinbedrog,
En dwaasheid al uw zorgen.
Volbreng alleen getrouw uw' pligt,
En eens wordt u het duistre licht,
Wat d' uitkomst hier moog wezen.

Naauwelijks was het vermelde laatste maal op tafel gezet, of een zacht kloppen aan de deur en het luid blaffen van den hond trokken de opmerkzaamheid van het gezin. De kinderen deden haastig open, en een afgemat reiziger, in gescheurde kleederen en, zoo het scheen, in eenen niet gunstigen staat van gezondheid, trad binnen en bad om verblijf en een mondvol eten, zeggende: *Het is nu vier en twintig uren, dat ik geen brood proefde.* Het hart der weduw bloedde op nieuw, alsof een nieuw onheil haar bejegende; want haar medelijden bepaalde zich niet tot den hoek van den haard. Zij weifelde geenszins: alles, wat zij had, bood zij den vreemdeling aan, om het met hem te deelen. *Wij zullen niet verlaten worden*, sprak zij, *noch zwaarder lijden om eene daad van menschlievendheid.*

De reiziger naderde de tafel; maar, toen hij de schaarschheid der spijs ontdekte, sloeg hij met verbazing zijne oogen ten hemel en zeide: *Is dit al uw voorraad? En biedt gij nog een gedeelte daarvan aan iemand, dien gij niet kent? Zoodanige liefdadigheid zag ik nog nooit. Maar, goede vrouw!* voer hij voort, *benadeel uwe kinderen niet, door een deel van uwen laatsten beet aan eenen vreemdeling te geven.*

Ach! sprak de arme weduw, en tranen rolden uit hare oogen, terwijl zij dit zeide: *ik heb een kind, een' dierbaren zoon, ergens in de wijde wereld, zoo God hem niet weggenomen heeft; en ik doe slechts aan u, wat ik zou wenschen, dat anderen aan hem deden. God, die Israël in de woestijn spijsde, kan ook voor ons zorgen; en hoezeer zoude ik tegen Hem misdoen, zoo mijn zoon ook, verlaten als gij, omzwierf, en Hij dien een verblijf, zoo arm gelijk dit, deed vinden, wanneer ik u zonder hulp wegzond!*

De weduw zweeg, en de vreemdeling, opspringende van zijne zitplaats, drukte haar in zijne armen. *God*, riep hij uit, *heeft inderdaad uwen zwervenden zoon zoodanig verblijf doen vinden, en hem rijkdom geschonken, om de goedheid van zijne weldoenster te vergelden. Mijne moeder! o, mijne moeder!*

Het was haar lang verloren zoon, die uit *Indië* aan haren boezem terugkwam. Hij had zich op die wijze verkleed, om de zijnen des te meer te verrassen; en nooit was er volkomener verrassing, noch plotselijker overgang tot de zoetste vreugde.

De hut in het woud werd verwisseld met eene geschikte en zelfs fraaije woning in het dal. De weduw leefde nog langen tijd met haren braven zoon in het genot van tijdelijken overvloed, terwijl zij in het betrachten der deugd genoegen smaakten. Op den weligen treurwilg, die zijne takken breed en groen boven haar graf uitbreidt, wijst men den voorbijgaanden reiziger, terwijl hij luistert naar het eenvoudig en ongekunsteld, maar niet geheel onbelangrijk verhaal.

ONDERHOUDING VAN DEN ZONDAG.

De alom geachte Mr. R. FEITH heeft, in zijne uitmuntende, door TEYLER's Genootschap bekroonde, Verhandeling, hoofdzakelijk *over den invloed van het burgerlijk bestuur op zaken van Godsdienst*, (uitgegeven te Haarlem in 1826, in 8vo.) op bl. 87, opgeteekend: »Ik »herinner mij ergens in een Engelsch »werk van naam gelezen te hebben, dat »een aantal misdadigers, die ter dood »veroordeeld worden, voor hunne Regters belijden, *dat zij hunne geheele »rampzaligheid aan hunne verachting »van den Zondag toeschrijven*; dewijl »zij nog altijd door nagedachten terug»gehouden en belemmerd werden, zoo»lang hun geweten hun dien dag deed »eerbiedigen, en zij op denzelven hunne »pligten hoorden voorstellen: maar dat »zij eenmaal dit juk afgeschud hebbende, »en hierdoor zich buiten de gelegenheid »bevindende, om eenig godsdienstig on»derrigt te ontvangen, en aan eenige, »voor de ondeugd geduchte, waarheden »herinnerd te werden, als van zelve en »onmerkbaar van zedeloosheid vervielen, »en eindelijk tot ondaden geraakten, »die hun thans het schavot deden be»klimmen. Wat hiervan zij, de zaak zelve »is ten minste menschkundig zeer waar."

Ik wil niet ontveinzen, dat, bij het lezen dezer uitstekende Verhandeling, inzonderheid deze plaats veel indruks op mij maakte, en vond de aanhaling van den onsterfelijken FEITH door een treffend voorbeeld bewaarheid.

Zekere PHILIPPE JOLIN, oud 26 jaren, had zich meermalen in het onmatig gebruik van sterken drank vergeten, en was daardoor tot diepe zedeloosheid vervallen. Op zekeren dag, gelijk hij zelf voor den Regter beleed, had hij zich in drinkhuizen met zijne makkers opgehouden, en kwam berooid bij zijn' vader t'huis, omstreeks den tijd van het middagmaal. Het maal nog niet gereed zijnde, ging hij wandelen in den tuin, en plukte eene lekkere peer. Zijn vader, die juist den volgenden dag den oogst zijner perenboomen zou verkoopen, werd daarover vergramd, en scheld hem voor dief en deugniet uit. Deze woorden bragten den jongman buiten zichzelven; hij viel op zijn' bejaarden vader aan, greep hem bij de keel en, een' grooten steen opnemende, die ongelukkig hem onder de hand kwam, verbrijzelde hij daarmede het hoofd van zijn' vader, die na eene poos den geest gaf, terwijl hij in zijne laatste blikken de uitdrukking van vergiffenis meende te lezen.

Op het eiland *Jersey*, waar hij deze wandaad pleegde, werd hij te regt gesteld en ter dood veroordeeld, en onderging de doodstraf.

Op het schavot, op het oogenblik dat hem de Eeuwigheid wachtte, sprak hij tot de verzamelde menigte: »Waarde »Vrienden! Moge het schouwspel van »mijn treurig lot u hoeden tegen het »gebruik van sterke dranken en andere »slechte gewoonten! Ik vermaan vooral »de *jonge lieden*, om den heiligen dag »van den Sabbat niet te ontheiligen, en »zich des Zondags getrouw naar de Gods»dienstoefeningen te begeven: dat is »voor hen een middel, om slecht gezel»schap en heillooze verzoekingen te »mijden. God erbarme zich over mijne »ziel!" En, toen hij den strop reeds om den hals had, riep hij uit: »Ik be»zweer u nogmaals, om de onmatigheid »te vlieden! Ouders, draagt zorg, om »uwe kinderen naar de Kerk en de »Zondagsscholen te zenden, opdat zij in »de pligten jegens God en de menschen »mogen worden onderwezen! — Ik ben »de grootste zondaar onder u allen; ik »betuig de regtvaardigheid mijner ver»oordeeling, en ik sterf verzoend met »geheel de wereld." Weinige oogenblikken daarna gaf hij stuiptrekkende den geest.

Schoon ik het aangevoerde door den geachten FEITH niet overdreven oordeelde te zijn, kwam mij echter de zoo even vermelde treffende gebeurtenis, welke daarvan eene volkomene bevestiging behelsde, te belangrijk voor, dan dat ik dezelve niet onder de aandacht van anderen zoude brengen; opdat ook onbedachtzame jonge lieden, welke de openbare Godsdienstoefeningen, zoo al niet verachten, uit ligtzinnigheid echter niet zelden gestadig verwaarloozen, daardoor zouden worden gewaarschuwd, en door voorbeelden van hunne ijdele denkwijze worden teruggebragt: terwijl de waarheid dezer gebeurtenis genoegzaam bevestigd is door de mededeeling in de *Gazette des Tribunaux de France du 18 Octobre 1829*; en ik deze mededeeling besluite met de woorden van een' hedendaagschen wijsgeerigen menschenvriend: dat hetgeen de School is voor den kindschen leeftijd, de openbare Godsdienstoefeningen in de Kerk voor den volwassen mensch zijn.

ONFEILBAAR MIDDEL, OM ZICH VAN ZIJNE CREDITEUREN TE ONTSLAAN.

Op den 16 Maart 1837 begaf zich een Engelschman, opziener der smederijen van Creusot, door zijne schuldeischers geperst, naar Lyon, zoo wel om zich aldaar, voor eenigen tijd, aan hunne vervolgingen te onttrekken, als om er eenigen gehoopten bijstand te vinden. Dan, naauwelijks was hij in de voorstad van la Guillotière, waar hij dacht te logeren, aangekomen, of hij werd aangesproken door twee zijner crediteuren, die hardnekkig bleven heen te gaan zonder betaling. Zij vergezelden hem dienvolgens den ganschen dag, en volgden hem des avonds wederom in zijn logement, waar ook zij hunnen intrek namen. Des anderen daags dezelfde hardnekkigheid van hunne zijde. Eindelijk, tot het uiterste gebragt door deze meedoogenlooze kwelling, vroeg de Engelschman, terwijl hij met hen op de brug van la Guillotière stond, of zij voornemens bleven, hem te volgen, overal werwaarts hij zich begaf. Op hun bevestigend antwoord, hernam de man: »En, zoo ik in het water sprong, zoudt ge mij ook daar vervolgen?" — »Waarachtig niet!" riepen beiden te gelijk. — »Wel dan, zoo ben ik behouden! Vaarwel!" Dit zeggende, wierp hij zich in de Rhône, waaruit hij dood werd opgehaald.

DE BESCHAAMDE PREDIKANT.

Een predikant, overgegeven aan het jagtvermaak, pochte eens op zijne onfeilbare kunde, om een' haas op te sporen. »Zoo ik een haas was," zeide een Kwaker, daar tegenwoordig, droogweg, »zou ik mij verschuilen op eene plaats, waar ik zeker konde zijn, door u niet opgejaagd te worden, van primo Januarij tot ultimo December." — »Wel, waar zoudt gij dan gaan?" — »In uw studeervertrek."

Stand der Maan.

1	Mei	EERSTE KWARTIER.
9	»	VOLLE MAAN.
16	»	LAATSTE KWARTIER.
23	»	NIEUWE MAAN.
31	»	EERSTE KWARTIER.

Getijden.

	Hoog Water.	Laag Water.
25 WOENSDAG.	's mor. 6-51	's av. 12-51
26 DONDERDAG.	» 7-42	» 1-42
27 VRIJDAG.	» 8-33	» 2-33
28 ZATURDAG.	» 9-24	» 3-24

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SEYRES.